

(в. такође Волнејеве радове). Ево лика бога Митре (такозвана "Митраистичка икона" [102]). Древс: "Тешко да је случајно то да на тај лик подсећају неке хришћанске иконе с Христовим ликом. Око главе божанства је ореол, круг..." [102, стр. 67]. И опет, одбацивши традицију, видимо да ти подаци (а њих је много [102], [264]) указују на истовременост тих култова, који се разликују само локалним националним особеностима. Још један пример: "У Риму се главно светилиште Митре налазило у Ватикану (! - А.Ф.) на месту данашње катедрале св. Петра. Тамо је он поштован с још раније званично признатим Атисом... Митру-Атиса ту су звали 'папа-отац'. 'Отац' (отац - отац очева) се такође зове врховни жрец тог бога, као што се римски папа до данас назива 'свети отац'. Он, слично том врховном жрецу - првосвештенику, на глави носи тијару или митру - капу Митре-Атиса... обува црвене војничке ципеле Митриних првосвештеника; рукује кључевима 'богастене' (Петра - А.Ф.) и присваја право да 'везује и разрешава'... Папи католичког хришћанства... одговара архигал... папа култа Митре-Атиса. Тај пагански папа је боравио у Ватикану, поштовао Сунце као Спаситеља, а у богињи Кибели клањао се 'Деве - Богоматери', коју су обично приказивали како седи с дететом на коленима и која у Деве Марији има своју хришћанску паралелу" [102, стр. 69]. Митраизам, као и хришћанство има: учење о чистилишту, употребу шкромонице, обичај кршћења, тј. вршења крсног знамења итд. [102, стр. 70]. Потпуно се подударују: обредни облици јавних богослужења, вршење литургије на мртвом и народу непознатом језику, употреба хостије (причесне просфоре) стихарс, широки појас и епископска капа итд. (испитивања Џ. Робертсона [265], [102, стр. 70-71]). Култ Митре и култ Христоса практично су неразлучиви, разлика међу њима током неколико стотина година постоји само у традиционалној хронологији.

Проучавање тог питања показује сву озбиљност слике. Показује се да је с хришћанским култом практично подударан "мешовити култ египатске богиње Изиде, чији су поклоници имали своја јутарња, дневна и вечерња богослужења, која зачуђујуће подсећају на одговарајућа католичка, а делимично чак и на православна богослужења" [102, стр. 71].

Не доводећи у сумњу традиционалну хронологију (која култ Изиде-Озириса-Сераписа помера у дубоку древност) историчар религије Н.В. Румјанцев ипак је принуђен да каже: "То подударање молитви египатског богослужења с хришћанским великим јектенијем сувише је велико и необично да би било случајно" [102, стр. 72]. Позната "катедра" (седиште) Петра у Риму (у Ватикану) такође припада, показује се, митраистичком култу.

За класичну "државу крстова" сматра се стари Египат; исти хришћански крстови распрострањени су у старој Индији, Месопотамији, Персији. Огроман број египатских богова (в. цртеже, барелефе итд.) држе у рукама Христов анаграм [99]. Румјанцевљева таблица [99] садржи 32 различита облика хришћанског крста који су распрострањени по целом "старом" Средоземљу и који често потичу из времена пре почетка н.е. Јединство све те симболике толико је необично, да само тај податак (потврђен огромним чињеничним материјалом) већ је, како нам се чини, довољан да би се посумњало у ваљаност основа на којима почивају традиционална датирања свих тих култова. Познати истраживач древних религија Робертсон каже: "Источни богови спаситељи су рођена браћа Исуса Христоса" [265], [12, стр.